

Sygn. akt: VII C 1480/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) SA w S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej (...) w L.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 214 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 1480/13

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 02 kwietnia 2013 roku a skierowanym przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ulicy (...) w L. strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie kwoty 963,90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 02 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazał, że w okresie od dnia 22 września 2009 roku do dnia 21 września 2010 roku powód obejmował ochroną ubezpieczeniową od ognia i innych zdarzeń losowych lokal mieszkalny położony w L. położony przy ulicy (...) użytkowany przez M. R.- co potwierdza polisa nr (...) z dnia 21 września 2009 roku wraz z Ogólnymi warunkami Ubezpieczenia(...) nr (...) z dnia 01 września 2009 roku. W dniu 31 marca 2010 roku, na skutek nieszczelności dachu budynku w L., ul. (...)- zalaniu uległ sufit i ściana w pokoju ubezpieczonego przez powoda w/w mieszkania przy ulicy (...). Odszkodowanie zostało przez stronę powodowa wypłacone w dniu 08 kwietnia 2010 roku. Ubezpieczyciel strony pozwanej – (...) S.A. nie wypłacił odszkodowania, a zatem, zdaniem strony powodowej, zasadne jest domaganie się jego wypłacenia od strony pozwanej.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 09 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 674753/13 Sąd Rejonowy L.w L. VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty oraz w toku postępowania strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc m.in. zarzut przedawnienia albowiem szkoda wystąpiła w dniu 31 marca 2010 roku, w tym dniu strona powodowa dowiedziała się o szkodzie a zatem termin na dochodzenie wypłaconego odszkodowania winien być

liczony od tej daty. Nadto z ostrożności procesowej pozwany wskazał, że pozwana Wspólnota Mieszkaniowa zawarła umowę o zarządzanie nieruchomością z dnia 01 marca 2010 roku z (...). Pozwana nie ponosi winy za szkodę albowiem powierzyła przedsiębiorcy profesjonalście czynności zarządzania, w tym dbałość o stan techniczny budynku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W okresie od dnia 22 września 2009 roku do dnia 21 września 2010 roku powód obejmował ochroną ubezpieczeniową od ognia i innych zdarzeń losowych lokal mieszkalny położony w L. położony przy ulicy (...) użytkowany przez M. R..

W dniu 31 marca 2010 roku, na skutek nieszczelności dachu budynku w L., ul. (...) - zalaniu uległ sufit i ściana w pokoju ubezpieczonego przez powoda w/w mieszkania przy ulicy (...).

Szkoda została zgłoszona w dniu 31 marca 2010 roku, tego dnia została ustalona wysokość odszkodowania w wysokości 963,90 złotych.

Odszkodowanie w w/w wysokości zostało przez stronę powodową (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wypłacone poszkodowanej M. R. w dniu 08 kwietnia 2010 roku.

Dowód:

- akta szkodowe,
- umowa o zarządzanie nieruchomością wspólną z dnia 01 marca 2010 roku- k. 6v-8v,
- polisa nr (...) wraz z ogólnymi warunkami ubezpieczenia-k.35-70,
- informacja o szkodzie- k. 70-71, k.76-80
- pismo do powoda z dnia 14 kwietnia 2010 roku- k. 72,
- pismo do M. R. z dnia 08 kwietnia 2010 roku- k. 81,
- informacja o przelewie- k. 82-83,
- wezwanie do zapłaty z dnia 29 lipca 2011 roku, z dnia 27 września 2011 roku -k.84-87,

Powód wzywał pozwaną do zapłaty na podstawie regresu wypłaconej kwoty odszkodowania, lecz strona pozwana tego odszkodowania nie wypłaciła.

Dowód:

- akta szkodowe,
- pismo do powoda z dnia 14 kwietnia 2010 roku- k. 72,
- wezwanie do zapłaty z dnia 29 lipca 2011 roku, z dnia 27 września 2011 roku -k.84-87,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wobec skutecznego zarzutu przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu sprowadzała się co do zasady do oceny w/w zarzutu albowiem strona powodowa nie kwestionowała co do zasady podstaw swojej odpowiedzialności, a także wysokości wypłaconego przez stronę powodową odszkodowania.

Z uwagi na w/w na roszczenie powoda oraz termin jego wywiedzenia patrzeć należy przez pryzmat art. 819§3 k.c., art. 828 k.c. art. 442¹ k.c. oraz art. 117 k.c. Zgodnie z ich brzmieniem roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają

się z upływem lat trzech. W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Jak wynika z treści w/w regulacji roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia są roszczeniami majątkowymi, ulegają więc co do zasady przedawnieniu. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 819 § 1 k.c. termin przedawnienia wynosi trzy lata. Przepis ten ma charakter normy *ius cogens*, co skutkuje tym, iż strony nie mogą ani w umowie ubezpieczenia, ani w ogólnych warunkach ubezpieczenia wprowadzać odmiennych regulacji w zakresie przedawnienia roszczeń ubezpieczającego czy też uprawnionego w umowie ubezpieczenia. W przypadku wypłaty odszkodowania ubezpieczającemu przez zakład ubezpieczeń roszczenia regresowe zakładu ubezpieczeń ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.) w takich warunkach, w których przedawnia się nabyte przezeń roszczenie ubezpieczającego do osoby trzeciej, odpowiedzialnej za szkodę w ubezpieczonym mieniu (art. 828 § 1 k.c.). Ubezpieczyciel zatem, wstępując w miejsce ubezpieczającego (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.), nabywa do osoby trzeciej roszczenie z takim ograniczonym terminem przedawnienia, jaki - po odliczeniu okresu, który do tego czasu upłynął - pozostawał ubezpieczającemu na dzień zapłaty odszkodowania do dochodzenia od tej osoby wynagrodzenia wyrządzonej mu szkody. Przepisy art. 828 k.c. stanowią szczególnie przypadek podstawienia (subrogacji), o którym mowa w art. 518 § 1 pkt 4 i § 3 k.c. Przejście z mocy prawa roszczenia ubezpieczającego do sprawców szkody było tu jednoznaczne z nabyciem - w rozumieniu tego przepisu - przez zakład ubezpieczeń wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty. To wskazuje, że wierzytelność nabyta przez ubezpieczyciela jest, co do natury, tą samą, jaką w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę miał ubezpieczający. Skoro tak, to w procesie dłużnik nie może być w gorszej sytuacji, niżby był w procesie odszkodowawczym, wdrożonym przez poszkodowanego ubezpieczającego. W konsekwencji, na ubezpieczyciela wierzytelności przechodzi wraz z istniejącymi ograniczeniami (art. 513 k.c.). Innymi słowy, roszczenia regresowe zakładu ubezpieczeń ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.) w takich warunkach, w których przedawnia się nabyte przezeń roszczenie ubezpieczającego do osoby trzeciej, odpowiedzialnej na szkodę w ubezpieczonym mieniu (art. 828 § 1 k.c.). Wstępując w miejsce ubezpieczającego (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.) ubezpieczyciel zatem nabywa do osoby trzeciej roszczenie z takim ograniczonym terminem przedawnienia, jaki - po odliczeniu okresu, który do tego czasu upłynął - pozostawał ubezpieczającemu na dzień zapłaty odszkodowania do dochodzenia od tej osoby wynagrodzenia wyrządzonej mu szkody. Skoro początek biegu terminu przedawnienia jest dla ubezpieczyciela taki sam jak dla roszczeń ubezpieczającego w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę, to za mylne uznać należy odmienny pogląd, że bieg przedawnienia roszczeń tego typu rozpoczął się z upływem dnia, w którym ubezpieczyciel pokrył szkodę poszkodowanemu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1985 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 148/85).

W realiach przedmiotowej sprawy skoro do szkody doszło w dniu 31 marca 2010 roku do od tej daty winien być liczony termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania wypłaconego przez stronę powodową poszkodowanej. Skoro początek biegu terminu przedawnienia jest dla ubezpieczyciela taki sam jak dla roszczeń ubezpieczającego w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę, to za mylne uznać należy odmienny pogląd, że bieg przedawnienia roszczeń tego typu rozpoczął się z upływem dnia, w którym ubezpieczyciel pokrył szkodę poszkodowanemu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1985 roku w sprawie o sygn. akt III CRN 148/85). Skoro zatem do wniesienia pozwu doszło z upływem 3 letniego terminu przedawnienia- 02 kwietnia 2013 roku, w czasie biegu tego terminu nie doszło do zdarzenia powodującego przerwanie jego biegu bądź do zawieszenia jego biegu, przyjąć należy, że roszczenie powoda z dniem 01 kwietnia 2013 roku stało się roszczeniem naturalnym nie podlegającym, wobec zarzutu przedawnienia, ochronie państwa.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji oddalając powództwo.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na poniesione przez stron e pozwana koszty i zasądzone w pkt II sentencji wyroku koszty procesu składają się: koszty zastępstwa prawnego w wysokości 180 złotych zgodnie z treścią §6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(Dz.U. z 2002 roku Nr 163, poz. 1349) oraz łączna wysokość opłaty skarbowej na udzielone pełnomocnictwa w sprawie w wysokości 34 złotych, łącznie 214 złotych.

Z uwagi na w/w orzeczono jak w sentencji.